

Paphiopedilum bellatulum (Rchb. f.) Pfitz.
(syn.: *Cypripedium bellatulum* Rchb. f.)

Vindplaats:

In de schaduwrijke bossen van Midden-Burma en het aangrenzende Thailand. De eerste exemplaren werden in 1888 door de plantenverzamelaar William Boxall in Burma gevonden en naar de kwekerijen Hugh Low & Co in Clapton (Eng.) gestuurd.

Omschrijving:

Een terrestrische plant met ca. 10-20 cm lange tongvormige bladeren; aan de bovenzijde onregelmatige grijze vlekken op een donkergroene ondergrond en een dofpaarse onderkant. De toppen van de bladeren zijn enigszins 2-lobbig.

De donkerpaars behaarde bloeistengel is uitermate kort en bereikt hoogstens 10 cm. Dit feit maakt deze plant voor de handel helaas ongeschikt. In kruisingen tussen soortgenoten met langere stelen heeft men toch van de mooie vorm en kleur van *P. bellatulum* kunnen profiteren. De stengel draagt één bloem van ongeveer 6 cm doorsnee. Deze is wit, heel licht roze of roomkleurig en bezaaid met donkerpaarse vlekjes. Het dorsale sepaal is vrijwel rond en de 2 petalen zijn iets elliptisch van vorm. De eivormige lip (schoen) is vrij kort en minder gespikkeld dan het bloemdek. Het is een voorjaarsbloeier.

Er schijnt een volkomen witte vorm te bestaan; de variëteit *alba*.

foto: J. R. Sporry

tekening: J. Lodewijk

Cultuur:

Een plant voor de warme kas op een plaats met lichte schaduw, waar min of meer een constante temperatuur heerst.

Van de groep zg. "witte"

Paphiopedilums nl.: *P. bellatulum*, *P. gode-froyae*, *P. niveum*, *P. concolor* en *P. delanati* behoren de eerste 2 tot de soorten, die meer licht vragen dan de andere 3, die minstens halfschaduw nodig hebben.

Potcultuur voor deze soort is aange-
wezen. Een plastic pot met een

mengsel van 1/3 deel *osmunda*, 1/3 deel levend veenmos en 1/3 deel fijngeknipt beukenblad. *Paphiopedilum*kwekers zullen met eigen ervaring wellicht nog andere variaties op dit mengsel gebruiken, vaak aangepast aan hun eigen vochtige of minder vochtige omstandigheden. Aan-
gezien *P. bellatulum* groeit op plaatsen waar de humus op kalbodem ligt is het aan te raden enkele kleine stukjes kalk-zandsteen of wat mergel onder in de potgrond op ca. 1/3 van de pothoogte in het potmateriaal bij te mengen. De kalk zal in zeer kleine hoeveelheden oplossen en aan de behoefte voldoen.

Een rusttijd heeft deze plant niet, hetgeen betekent, dat men het gehele jaar mag blijven gieten. Maar in tegenstelling tot vele andere venusshoentjes, moet men het grondmengsel bijna laten opdrogen, alvorens weer gegoten wordt. Het betekent ook, dat het materiaal doorlatend en luchtig moet blijven. Een verteerde, dichtgeslagen grond, waar de lucht niet meer in kan doordringen en dan constant kletsnat blijft, is funest voor de planten-wortels en verrotten is onherroepelijk het gevolg!

Als elk jaar, uiterlijk om de 2 jaar, verpot wordt heeft men geen moeilijkheden. Na het verpotten enkele weken heel weinig gieten. Deze handelingen kunnen het best gebeuren als de bloeitijd net voorbij is.

Met het bemesten van venusschoentjes, moet men in het algemeen voorzichtig zijn. In de tijd, dat de nieuwe scheuten zich ontwikkelen kan een slappe oplossing van een organische mest geen schade doen. Voorbeelden zijn o.a.: vis-emulsie, koemest e.d. Chemische meststoffen zijn in het algemeen niet goed.

Het kweken van *P. bellatulum* op de vensterbank, zal niet zo eenvoudig zijn. Mogelijk op een warm plekje in een serre, als daar de temperatuur het gehele jaar vrij constant gehouden kan worden en er voldoende luchtvochtigheid aanwezig is, bijvoorbeeld op een plaats waar veel andere planten bij elkaar zijn.

maart 1978